

Békés Pál

A FÉLŐLÉNY

- mesés játék két részben -

Szereplők

FÉLŐLÉNY
RAKONC
PORHANY
CSUPÁNC
CSATANG
IRODASZÖRNY
NAGY TÖKÉLY
BELSŐ KONGÓ
LIDÉRC

(Az Irodaszörny, a Nagy Tökély, a Belső Kongó és a Lidérc szerepét egy színész játssza. A szerepeket nők és férfiak egyaránt alakíthatják)

RAKONC Ne kerteljünk. Ez itt szegény egyszerűen öreg és elkorhadt?

CSUPÁNC Nem úgy nézem!

RAKONC Lombos és gyönyörű. Talán te is porhanyítottad el túlságosan a talajt a gyökerénél, Porhany?

PORHANY Én mindig pontosan tudom, hol a porhanyítás határa.

RAKONC Akkor talán te csupáltad le túlságosan az ágait, Csupánc?

CSUPÁNC Én mindig csak addig csupálok, ameddig a lombtakaróm ér.

RAKONC Én pedig alig kezdtem rendet rakni a tövében...gondoltam, piszkos már az erdő alja, feltakarítom szép rendesen, ahogy szoktam, fölmosom, lepókhálózom, nézzen ki, ahogyan illik, és akkor... Alig tudtam félreugrani. És ennek csak egyetlen oka lehet...

PORHANY Ki nem mondd!

RAKONC Attól, hogy nem mondom ki, még igaz.

CSUPÁNC Ne fessük az ördögöt a fára.

RAKONC

Én úgy hallottam, nem attól jelenik meg az ördög, hogy a fára festik, hanem olyankor szokás lefesteni, amikor már megjelent, hogy modellt üljön. Kimondom: a szörnyek döntötték ki!

Távolról erőteljes vijjogás. Mindhárman összerezzenek.

CSUPÁNC

Na ugye!

RAKONC

Akkor is ők döntötték ki!

Még erősebb vijjogás.

RAKONC

Tessék. Nem is tagadják. Egyébként nekem már mindegy. Én elhatározta magam.

PORHANY

Mire?

RAKONC

Elegem van az egészből. Slussz-passz. Elmegyek.

PORHANY

Hová?

RAKONC

Még nem tudom. Én nem valahová megyek. Hanem innen el.

CSUPÁNC

Itt tudnád hagyni a kiserdőt? Aminek minden fáját, bokrát te tartod rendben?

PORHANY

Ahol te mosol, takarítasz, fésülöd a fűszálakat, púpozod formásra a vakondtúrásokat, rakod sorba a göröngyöket, és számolod a bikket, meg a makkot?

RAKONC Ne is mondd. Olyan nehezemre esik. De elszántam magam. És az elszánásomon semmi sem változtathat.

CSUPÁNC De miért?

RAKONC Még kérded? Mehetnénk együtt.

CSUPÁNC Én valahogy...

PORHANY Egyelőre még...

RAKONC Mire vártok? Mindjárt itt lesznek!

PORHANY De még nincsenek.

CSUPÁNC Hátha... nem megy olyan gyorsan.

RAKONC Hátha, hátha. Mi az, hogy hátha! Nem is értem, eddig mi tartotta vissza őket. Csakhogy ami késik, nem múlik. Egyébként mit számít, hogy még nincsenek itt, amikor máris olyan, mintha minden bokrunk alján ott lapulnának? Mit számít, hogy még nem tűzték ki a zászlójukat a legmagasabb fára, amikor a legmagasabb fa már ki is dőlt? Ha ilyen az előszelük, mit várhatunk az uralmuktól?

CSUPÁNC Mi lesz velünk, ha mindenki megszökik? Csattang már akkor elköltözött, amikor még csak hírek

szálldostak a szörnyekről, azután meg ő... (A zárt odura mutat.)

PORHANY

Ő nem ment el. Csak bezárkózott szegény.

RAKONC

(magabiztos) Én biztosan meg fogom találni.

PORHANY

Micsodát?

RAKONC

A szörnymentes világot. Olyan helyet, ahová még nem tették be a lábukat a rémek. Ahol még hírüket sem hallották.

CSUPÁNC

Van ilyen hely?

RAKONC

Kell lennie! Megkeresem. Mert itt már nem lehet élni!

PORHANY

Igaz-igaz. Eléggé elrémesedtünk az utóbbi időben. De ha a földbe dugjuk a fejünket, és úgy porhanyítunk, akkor ugye, nem látunk semmit. Rémeket sem.

CSUPÁNC

És ha csupán csak csöndben csupálgatjuk a törött, csenevész ágakat, és nem törődünk semmi mással, akkor nem eshet bajunk.

RAKONC

Márpedig én nem vagyok hajlandó a földbe dugni a fejemet, és befognia a számat! Én fogok takarítani a szörnyek után?! Én fogom rendberakni, amit a rendetlen rémek össze-vissza rondítanak!?

CSUPÁNC

Halkabban!

RAKONC

(suttogva) És eltűrjem, hogy a saját kiserdőmben csak suttoghatok? (Hangosan.) A frászkarikát! Elmegyek! A francnyavaját! El én! A fafán fütyülő rézangyalát! (Hátizsákot cibál elő az inge alól és csomagolni kezd.)

PORHANY

Ne siess még.

CSUPÁNC

Legalább...teázzunk egyet utoljára.

Földerülnek. Csupánc zöldkockás abroszt terít a kidőlt törzsre. Rakonc csészét, kistányért hoz – négy személyre. Rönköket húznak a megterített törzs mellé, majd Porhany gőzölgő kannát emel ki a fa mögül és tölt. Némán állnak a párálló tea fölött. Halk menüett szól.

CSUPÁNC

Kihívjuk?

PORHANY

Nem jön.

RAKONC

Hátha. Búcsúzni.

PORHANY

Reménytelen.

RAKONC

Azért próbáljuk csak. Terítettem neki is.

A tölgyhöz sietnek, kopognak, dörömbölnek az odu ajtaján.

PORHANY

Hé! Hahó!

CSUPÁNC Huhu! Halihó!

RAKONC Odabent vagy?

FÉLŐLÉNY (reszketeg hangon bentről) Nem!

PORHANY Mit nem?

FÉLŐLÉNY (ugyanúgy) Nem vagyok idebent!

CSUPÁNC Tőlünk nem kell félned! Mi vagyunk! Csupánc!

PORHANY Porhany!

RAKONC Rakonc!

PORHANY Tudni akartuk, élsz-e még, vagy meghaltál!

FÉLŐLÉNY Meghaltam!

CSUPÁNC (Porhanynak) Nem is ezt akartuk tudni.

PORHANY Nem mindegy, mit akartunk, ha egyszer úgyis meghalt? (Sírósan.) Szegényke...

RAKONC Te elhiszed?

PORHANY Hiszen most mondta. Ő mindig igazat mond.

PORHANY Az ő története. Meg a könyvtára. Beszaladt az oduba, hozott egy könyvet, felolvasott valamit és amikor befejezte, visszaszaladt és kicserélte.

CSUPÁNC Esetleg...mondhatnánk mi is történeteket, nem?

PORHANY Olyanokat, mint ő?

RAKONC Tényleg. Mindjárt mondok egyet. (Erőlködve gondolkodik.) Egyszer volt, hol nem volt... Mindjárt eszembe jut. Volt egyszer, hol nem volt, az Óperenciás tengeren túl... Gondolkodjatok már ti is! Az üveghegyen is túl, ahol a kurtafarkú malac túr...

Erőlködve török a fejüket.

PORHANY Nekem nem jut eszembe egy sem.

CSUPÁNC Nekem sem!

PORHANY Akkor... most nekünk nincsenek történeteink?

RAKONC Dehogynem. Ott vannak. Ővele.

PORHANY Bezárva.

Közelgő motorzúgással elegy rémvijjogás. Összerezzenek, az eget kémlelik.

PORHANY Már megint? A Felderítőrém?

CSUPÁNC (zsebórát húz elő) Megszokhattuk volna már. Mindig ilyenkor kezd körözni. Az órát lehetne hozzáigazítani a nyavalyáshoz.

RAKONC Éppen ezt akarja. Hogy olyan természetes legyen a számunkra, mint hogy süt a nap vagy nő a fű. És ha már megszoktuk, akkor mindegy is, hogy itt van-e vagy sem. És ha mindegy, akkor akár itt is lehet. De én nem fogom megszokni, nem vagyok hajlandó! (Öklét rázza az ég felé.) Nem vagyok hajlandó.

Röpcédulák libegnek alá a magasból, beborítják az asztalt, a fákat, az egyik a teáscsészébe hull.)

RAKONC (kikaparja a papírt) Tessék, még ez is!

CSUPÁNC Mi áll rajta?

RAKONC Mi állhatna egy röpcédulán? (Akadozva olvassa.) A szörnyeké a világ! Csak ennyi. A szörnyeké a világ! Tessék! Láthatjátok! Elég volt!
Kis csönd.
Én elmegyek. (Holmiját a hátizsákba gyömöszli.)

PORHANY Gondold meg, mit teszel.

CSUPÁNC Ki rámol, takarít, ha csak ketten maradunk?

RAKONC Elmegyek, mert itt ma már az úr a néma rémület.

PORHANY Azt éppen nem mondanám.

CSUPÁNC Tudod, Csatang, ez a kiserdő már nem ugyanaz, mint amit annak idején itthagytál. Mikor is? Már idejét sem tudom.

CSATANG Hét éve, éppen hét éve, hét hónapja és hét napja. Haj, hogy repül az idő. Mennyire vágytam haza.

RAKONC Te vagy az egyetlen. Innen mindenki elvágzik. Én például éppen indulni készülök.

CSATANG És hová?

RAKONC Mindegy. El. Bárhová, ahol nincsenek szörnyek.

CSATANG Miért, itt vannak?

PORHANY Bármelyik pillanatban itt lehetnek.

CSUPÁNC Képzeld, Rakonc rólad is azt hitte, hogy rém vagy.

CSATANG (fölháborodva) Méghogy én?!

RAKONC Tévedés volt. Mert tudod, már mindenütt rémeket látunk. Egy szónak is száz a vége: elegendem van. Éppen indultam, amikor jöttél. Kell lennie olyan szörnymentes kiserdőnek, ahol azt sem tudják, mi fán terem a rém.

CSATANG Nincs.

Csönd.

PORHANY

Hogy mondtad?

CSATANG

Nincs.

RAKONC

Lehetetlen.

CSATANG

Én is effélét kerestem, amikor hét évvel, hét hónappal és hét nappal ezelőtt nekivágtam. Körbejártam a földet. Becsatangoltam a világot. És mindenütt megelőztek. A rém az úr a földön, a vízen, a levegőben, sőt a föld alatt is. A szörnyeké a világ.

RAKONC

Ez állt a röplapon is.

PORHANY

Én azt hittem, csak hencegnek.

CSATANG

Nem. Ez a valóság. Egyedül ez a kiserdő maradt meg rémtelennek.

PORHANY

(reszketegen) De már ez sem sokáig.

RAKONC

Akkor... nem is érdemes útra kelni?

CSATANG

Nem érdemes. Minek elébbemenni a dolgoknak?

CSUPÁNC

Tehát... mindennek vége?

FÉLŐLÉNY (reszketegen) Senki. Ez egy lakatlan odú.

CSATANG És az a senki, aki ebben a lakatlan odúban nem lakik, az egészen véletlenül nem az én legjobb barátom?

FÉLŐLÉNY Nem, nem... illetve igen... Mit tudom én.

CSATANG Megismerem a hangodat! Hát te az enyémet?

FÉLŐLÉNY Nem ismerek én meg senkit és semmit.

CSATANG Együtt ültünk az iskolapadban! Együtt másztunk fára és kószáltunk a tisztáson, és gyűjtöttünk kökényt, szedret, somot és galagonyát. Én vagyok! A legrégebb és legjobb barátod. Csatang!

FÉLŐLÉNY (reszkető örömmel) Csatang! Hát hazacsatangoltál?

CSATANG Végre. Hát bizony. (kis csönd) Mondd, nem kerülhetnék beljebb? Vagy te nem kerülhetnél kijjebb?

CSUPÁNC (súgva) Szerintem nem nyitja ki.

PORHANY Szerintem meg igen.

CSUPÁNC Fogadjunk.

PORHANY Rendben.

Kezet fognak.

CSUPÁNC (Rakoncnak) Vágd el.

RAKONC Mibe fogadtatok?

PORHANY Majd eldöntjük.

Rakonc elvágja a fogadást.

CSATANG Akkor hát?

FÉLŐLÉNY Biztos... hogy te vagy az?

CSATANG Nem hiszel nekem? És a többieknek? (int a társaságnak)

PORHANY Ő az!

RAKONC Csatang!

CSUPÁNC A barátod!

FÉLŐLÉNY Igen... elhiszem.

CSATANG Akkor? Mire vársz?

FÉLŐLÉNY Összeszedem a bátorságom.

Csönd.

CSATANG

Összeszedted már?

FÉLŐLÉNY

Kevés van. Soká tart.

Félénk kaparászás az ajtón.

CSATANG

Hét lakatra zártad magadat?

FÉLŐLÉNY

Nem, tizenkettőre. Meg kilenc biztonsági zárra, meg van hét retesz és három különleges lánc...

Az ajtó csikorogva kitarul, a küszöbön megjelenik a Félőlény. Sárga, töpörödött, ráncos, összeaszalódott, esendő figura.

PORHANY

Nyertem.

CSUPÁNC

Megadom.

PORHANY

Micsodát?

CSUPÁNC

Amibe fogadtunk.

PORHANY

Nem állapotunk meg semmiben.

CSUPÁNC

Megkapod.

RAKONC

(elszörnyedve) Hogy néz ki? Ő az egyáltalán?

FÉLŐLÉNY

Csatang, tényleg te vagy az? Drága, drága Csatang!

CSATANG (hökkent) Alig ismerek rád. Összetöpörödtél, ráncos lettél...

FÉLŐLÉNY Ne is mondd. Nem csak a küllemem, a nevem is megváltozott.

CSATANG Most mi a neved?

FÉLŐLÉNY Félőlény.

CSATANG Különös név.

FÉLŐLÉNY Igaz név. (Csatangot fürkészi) Hadd nézzelek közelebből! (átlépi az odú küszöbét, rettenetes riasztó vijjogás hallatszik) Segítség!

CSATANG A mindent! Mi ez?

CSUPÁNC Jönnek!

PORHANY (egyszerre) Itt vannak!

RAKONC Meneküljünk!

Pánikban rejtőznek a fák mögé.

FÉLŐLÉNY (a földre veti magát) Segítség!

CSATANG Szedd már össze magad! Mit kiabálsz?

CSATANG (beles az oduba) Hogy is tehetnéd, hiszen bedeszskáztad.

FÉLŐLÉNY A fürdőszoba meg...

CSATANG Nem is fürdesz?

FÉLŐLÉNY Egyelőre még próbálok. Csak mivel állandóan reszketek, nemigen tudok. A víz ugyanis egyenesen jön a zuhanyrózsából, én meg hol ide, hol oda vacogok... Hát ez a helyzet.

CSATANG Nem valami szívderítő.

FÉLŐLÉNY A könyveimmel kezdődött az egész.

CSATANG (fölcsillan) A messze földön híres könyvtáráddal?

FÉLŐLÉNY Pontosabban a történeteimmel. Egy napon gyanakodni kezdtem. Belém fészkelte magát a gondolat és nem tudtam szabadulni tőle, hogy amiben hiszek... az nem is úgy van. Talán nem biztos, hogy győznek a jók. Talán nem biztos, hogy a szörnyek alulmaradnak. A történetekben persze igen... De a valóságban?

RAKONC Nem lehet, hogy csak képzelődsz?

FÉLŐLÉNY De lehet. És az jobb?

RAKONC Nem jobb. Csak más.

CSATANG

Még az sem biztos, hogy más.

FÉLŐLÉNY

Hallgattam a rádiót. És a rádióból is egyre több szörny mászott elő. Szörnybemondók, rémhírek. Az éter már az övék, az bizonyos. Így aztán hiába keresgéltem a skálán az állomásokat, ahonnan azelőtt távoli kiserdőkől gyönyörű zenét és gyönyörű történeteket közvetítettek – lassanként elhallgatott mind. Most már onnan is csak rémek sugároznak.

RAKONC

Hát persze. Ha egyszer azok a kiserdők már nem is léteznek. Elfoglalták mindet.

PORHANY

(vacogva) És most mi következünk. Az utolsó kiserdő lettünk.

FÉLŐLÉNY

(reszket) Jól...sejtettem...

RAKONC

Nekem váltig nem fér a fejembe, hogy eddig miért kíméltek éppen bennünket, miért nem rohantak le minket? Mi az, ami visszatartotta őket?

CSATANG

Barátaim! Rossz hírral érkeztem hozzátok. Nagyon rosszal. Szerte a világon köztudott, hogy ez itt az utolsó szörnymentes kiserdő. És küszöbön áll a rémek támadása. Lehet, hogy napok, lehet, hogy csupán órák kérdése... A kiserdő valamennyi bejáratánál hernyótalpas, savószemű köcsögfejek állnak, és csak a jelre várnak. Eddig kizárólag a

történetek, a könyvek és a könyvtár miatt nem támadtak.

FÉLŐLÉNY

Az én könyvtáram miatt? Nem értem.

CSATANG

A te történeteid ugyanis egytől egyig arról szólnak, hogy a szörnyek alulmaradnak és a jók győzedelmeskednek. A szörnyek pedig nem állhatják az efféle történeteket, az egész könyvtárnyit egyszerűen képtelenek elviselni. Márpedig a te könyvtárad az egész világ legjobb ilyenfajta gyűjteménye. Szörnyriasztó hatása van. Csakhogy olyan régen nem olvastál, olyan régen nem meséltél, hogy a történetek elhalványultak, hatásuk elpárolgott. Most már értem, hogyan – a félelmed révén. Így aztán jönnek.

RAKONC

És mondd, honnan tudod te mindezt?

CSATANG

A kiserdő határán túl mindenki tudja.

CSUPÁNC

De hát... ezek szerint ott csak szörnyek vannak.

RAKONC

Akkor talán... (döbrent)... megeshet, hogy mégiscsak szörny vagy te magad is?

CSATANG

(fölnvet) Én?

FÉLŐLÉNY

Mivel gyanúsítgatod az én legrégebbi és legjobb barátomat?

PORHANY Nem úgy gondolta.

RAKONC (tűnődve) Nem, dehogy.

CSATANG Talán úgy nézek én ki, mint egy szörny?

RAKONC Szó sincs róla. Épp olyan vagy, mint amikor még együtt túlevél-teáztunk.

CSATANG Azért jöttem vissza, hogy figyelmeztesselek benneteket. Küszöbön áll a támadás. A könyvtárat akarják.

FÉLŐLÉNY A könyvtáramat?! Nem adom! Nem!

CSATANG Ugyan, mit tehetnél ezernyi hernyótalpas, savószemű köcsögfej ellen? És akkor még nem is beszéltem a tömérdek lötykös pucmányról, sem pedig a falkában járó triplatokájú vahordályokról.

PORHANY Hallgatni is borzalom.

RAKONC Mi lesz velünk, ha ideérnek.

CSUPÁNC (elhalóan) Majd csak szép csöndben elcsupálgatunk...

FÉLŐLÉNY És ezek mind az én könyvtáramat akarják?

CSATANG Mind. Meg téged.

FÉLŐLÉNY Jaj nekem. Nem hiába féltem.

RAKONC ha jól értettem, eddig csak ezért nem jöttek... Szóval a történetek miatt?

CSATANG Úgy van.

RAKONC Tudod mit, Félőlény! Olvass nekünk történeteket!

CSUPÁNC Olyanokat, amik táv tartják őket!

PORHANY Igen! Most mindjárt!

Porhany és Csupánc gyengéd óvatossággal feltámoogatják egy farönkre, afféle szónoki emelvényre, Rakonc az odúba siet és testes kötettel tér vissza. Porhany és Csupánc két oldalról támogatják a Félőlényt, míg Rakonc elé tartja a könyvet. Csatang fölényes gúnnyal szemléli az eseményeket.

FÉLŐLÉNY Egyszer vo-vo-volt, hol nem vo-vo-volt...
Egyszer vo-vo-voltam, hol nem vo-vo-voltam,
én valaha másképpen szo-szóltam...
(Fogai hosszasan kocognak.)

PORHANY Ne-ne-ne csináld, nem bírom hallgatni!

FÉLŐLÉNY Ne- nem tehetek róla... Segítsen végre valaki!...

CSUPÁNC Ha ő képtelen felolvasni, akkor valaki más!

PORHANY Én nem tudok.

RAKONC Mondjuk... minket is? Nem tetszik ez nekem.

FÉLŐLÉNY Eszemben sincs senkit riogatni! Hogy jövök én ahhoz?

CSATANG Ez esetben sajnos mindörökre megmaradsz Félőlénynek. Illetve nem sokáig, ugyanis meglehet, hogy széttépnek téged is, a könyvtárral együtt.

FÉLŐLÉNY Rettenetes!

CSUPÁNC Úgy látom, nincs más megoldás.

PORHANY Gondold meg, nem csak a könyvtárért teszed, értünk is...

RAKONC Azt nem tudom,, de hogy magadért, az biztos. Talán egy kicsit jobb lesz neked. Mert így, már megbocsáss, de rád nézni is rossz.

FÉLŐLÉNY És ha szörny volnék?

RAKONC Akkor is rossz volna rád nézni. Sőt, még rosszabb. De elmúlna a félelmed.

CSATANG Csak a félelmedet veszítheted!

FÉLŐLÉNY (kibúvót keresve) Oda se találnék.

CSATANG Ne aggódj, tele a világ szörnyfelvételi irodákkal.

PORHANY Fölöttébb különös helyzet.

CSUPÁNC Az bizony. Nem is tudom, minek szurkoljak.

PORHANY Ha sikerül neki, soha többé nem lesz az a pompás cimbora, aki volt.

RAKONC Miféle történeteket mesél majd nekünk? Olyanokat, amelyekben a szörnyek alulmaradnak? Miközben ő maga is egy közülük? Vagy... rágondolni is rossz...

CSATANG (kettészakítja a kötetet) Ezekre a könyvekre többé nem lesz szükség!

CSUPÁNC Mit csinálsz?

PORHANY Ez volt egyik kedvence. Emlékszem rá.

RAKONC Hogyan lehet ilyen galádságot művelni? Mintha nem is miközénk tartoznál, hanem közénk!

CSATANG (nevet) Érdekes feltételezés. Figyelemre méltó következtetőképesség.

RAKONC (megdermed) Csak nem? Lehetséges volna, hogy te is... Ugye mondtam! Óh, milyen bolond voltam! Pedig szöveget ütött a fejembe, hogy füttyel hívtad a felderítőrém, és az nyomban engedelmeskedett!

CSATANG Persze. Tisztelettudó beosztott halogatás nélkül teljesíti a fölöttese parancsát.

CSUPÁNC Csatang!

PORHANY Szörny?!

CSATANG (megvetően) Bolondok.

CSUPÁNC Ne...ne...nem hiszem. Hiszen nem is látszik rajtad!

PORHANY Egy cseppet sem.

CSATANG Az a jó. Ti még mit sem tudtok a szörnyvilágról. De ami késik, nem múlik. Tehát: első lecke. Nem a mindenféle négyfarkúak, vízfejűek az igazi rémek. Nem az alacsonyrendű falkák, a hernyótalpas, savószemű köcsögfejek, a triplatokájú vahordányok a veszedelmesek. A legmagasabbrendű rémek azok, akiken nem is látszik. Akik küllemre épp olyanok, mint a többiek. Mint, mondjuk, én! Mert én az vagyok. A legmagasabbrendű.

RAKONC Áruló!

CSATANG Micsoda elavult kifejezés.

PORHANY Te, aki együtt teáztál velünk, és hallgattad a Félőlény történeteit, és a legjobban élvezted őket... hogy tehetted?!

CSATANG Második lecke: senki sem születik szörnynek. Viszont előbb-utóbb mindenki azzá válik. Elszegődik. Felcsap. Beáll. És az a leghithűbb szörny, aki korábban egészen másféle volt. Mint én. Mert én az vagyok. A leghithűbb.

CSUPÁNC (egyszerre, Jaj, nekünk.

PORHANY zavarodott Végünk.

RAKONC kétségbeeséssel) Elvesztünk.

CSATANG Magam sem fogalmazhattam volna pontosabban. Ostobák. Mit gondoltok, mit tehettem volna hét év, hét hónap és hét nap alatt? Amerre jártam, mindenütt szörnyekbe botlottam. Tudomásul kellett vennem, amit nektek is: valóban a szörnyeké a világ. Hát beálltam, be én. És apránként a legmagasabbrendű, a leghithűbb szörnyek közé küzdöttem föl magam. És akkor kiderült, hogy már csak az én valahai kiserdőm áll ellen – a könyvtár fölöttébb káros kisugárzása, meg a Félőlény miatt. Engem küldtek, hogy megoldjam a problémát. Ím, megoldottam!

(Csönd.)

PORHANY Akkor most... jönnek a szörnyek?

CSATANG Jönnek?! Már itt vannak. Nézzetek rám! Világos? A szedett-vedett segédcapatok, melyek rögvest előzőnlík az erdőt, nem számítanak. A lényeg én

vagyok. Én, aki rávettem a Félőlényt, hogy közénk álljon. Most pedig megsemmisítem a könyvtárat.

RAKONC (egyszerre) Megsemmisítéd?!

PORHANY (rémülten) És mi?

CSUPÁNC (összekapaszkodva) Velünk mi lesz?

CSATANG Ami a meghódítottakkal általában. Porhanyítani, csupálni, rakosgatni ezután is kell. Előbb-utóbb beolvadtok a közszörnyek seregébe. És rövidesen már emlékezni sem fogtok rá, hogy kik voltatok azelőtt. Ti nem számítottok. Csak a történettudók. Meg a történetek.

Szörnyek özönlik el a kiserdőt. Csatang beront az odúba, durván kihajigálja, tépi, szaggatja a könyveket. Csupánc, Porhany és Rakonc reszketve töpörödnek, míg végül éppen olyan állapotba kerülnek, mint amilyenben a Félőlény volt színrelépésekor.

CSATANG (vidáman dúdol az orra alá)
Csak nyugalom, önuralom!
Kezdődik a rémuralom!

MÁSODIK FELVONÁS

Színváltás. A szörnyfelvételi iroda. Kietlen, modern irodabelső. A falakon lefüggönyözött polcok. Egy-egy toborzóplakát: A szörnyeké a világ! Rém a rémnek nem lesz farkasa! Középpütt papírokkal teli íróasztal. Sehol senki. Kötélhágcsó libben a színre, rajta a Félőlény. Földre száll, fölnez. A földerítőrém vijjogva távozik.

FÉLŐLÉNY (reszketegen) Jó napot kívánok... Tiszteletem...
ugye senki sincsen...

IRODASZÖRNY (hangja az asztal alól) De van.

FÉLŐLÉNY Nem, ne... hol?

IRODASZÖRNY Az asztal alatt.

FÉLŐLÉNY (közelebb óvakodik) Mi...ért?

IRODASZÖRNY Mert innen zavartalanul megfigyelhetem az
ügyfeleket, anélkül, hogy ők láthatnának engem.

FÉLŐLÉNY És az mire jó?

IRODASZÖRNY Kiismerésre. Kiismerem az ügyfelet.

FÉLŐLÉNY Engem is?

IRODASZÖRNY Nyilvánvaló. A kiismerés megtörtént. Egy
Félőlénnyel állunk szemben.

FÉLŐLÉNY (a sarokba menekül) Rettenetes.

IRODASZÖRNY (örömmel) Ugye?

FÉLŐLÉNY Szö-szörnyű...

IRODASZÖRNY Hízeleg a kedves ügyfél.

FÉLŐLÉNY Hogy lehet valakinek ekkora feje?

IRODASZÖRNY (elégedett morgással) Bizony.

FÉLŐLÉNY És csak egyetlen szeme!

IRODASZÖRNY Ez kétségkívül hiányosság.

FÉLŐLÉNY De mekkora.

IRODASZÖRNY Igen, igen, ez roppantul bánt. Mennyivel jobb lenne, ha egy sem volna.

FÉLŐLÉNY Egy sem?

IRODASZÖRNY Persze. Az volna csak az igazi! Ha egyáltalán nem volna szemem és úgy merednék a belépőre. De hagyjuk ezt. Születési hiba. Senki sem bújhat ki a bőréből. Ha van az az egy szem, hát van. Hanem az összhatás? Hm?

FÉLŐLÉNY Dermesztő.

IRODASZÖRNY

Mily jólesik hallani.

FÉLŐLÉNY

Undorító. Igen.

IRODASZÖRNY

(lelkesen) Találó. Boldoggá tesz. A főnökeim sajna nem találnak elég iszonytatónak. Azt hiszem, éppen az egy szem miatt. Sokallják. Ezért osztottak be ide közönséges irodaszörnynek, mondván, hogy szabadtéri riogatásra alkalmatlan vagyok, legföljebb ha hivatali rémítésre. Irodában pazarlom az időmet ezzel a pazar küllemmel. De a kedves ügyfél szavai lelket öntöttek belém. Mivel állhatok rendelkezésére?

FÉLŐLÉNY

Én... engem küldtek.

IRODASZÖRNY

Remek. Ügynökeink mindenütt ott vannak.

FÉLŐLÉNY

Nem hinném, hogy Csatang, az én legrégebb és legjobb barátom...

IRODASZÖRNY

(Nevet) Csatang? Barát? Különös. Egyébként... kiről állíthatnánk ebben a mai világban biztossággal, hogy nem ügynök? No, ugye. Lássunk hozzá. (Tollat ragad.) Neve?

FÉLŐLÉNY

Hát ugye... jelenleg...

IRODASZÖRNY

Ne tessék feltartani. Essünk túl az adatfölvételen.

FÉLŐLÉNY

Mire jó az?

IRODASZÖRNY Ne akadékoskodjon a kedves ügyfél, nekem iktatnom kell a jelentkezőket. Rend a lelke mindennek. Neve?

FÉLŐLÉNY Félőlény.

IRODASZÖRNY Állandó, bejelentett lakhelye.

FÉLŐLÉNY Kiserdő.

IRODASZÖRNY Rémszáma?

FÉLŐLÉNY Micsoda?

IRODASZÖRNY Ja, igaz, az még nincs. Rémszámot csak akkor kap, ha iktattam. Egyszóval... a kedves ügyfél ugyebár szeretne felcsapni.

FÉLŐLÉNY Igazság szerint én nem szeretnék.

IRODASZÖRNY Neeem?

FÉLŐLÉNY De az én Csatang barátom azt mondta, hogy kutyaharapást szőrivel.

IRODASZÖRNY Eredeti gondolat. És milyen szörnytípus volna a legmegfelelőbb? Se szeri, se száma a lehetőségeknek. Hát kérem, csak úgy bevezető gyanánt: nagy családunk, ugye két fő csoportra osztható. Úgy mint belső és külső rémekre...

IRODASZÖRNY

Hazamegy és vállalván ennek valamennyi következményét, mindörökké Félőlény marad. Már ha megmarad. (Nevet.) Mert megeshet, hogy fasírtot csinálnak belőle, netán fasírttá féli magát. Az eredmény egy és ugyanaz. Fasírt.

FÉLŐLÉNY

Azt már nem!

IRDASZÖRNY

No ugye! Föl a fejjel! Engedje meg, hogy irodánk jelszavával bátorítsam:

Szörnyen nehéz szörnnyé válni, de megéri

S hogy megérte, meglátja, ha megéri!

Erre parancsoljon. Figyelem! Az első próba következik. A feladat: megrémítendő a fő, az első, az élenjáró, az abszolút csúcpszörny, a Nagy Tökély, más szóval a Nagy Tök Éj! Rajta!

Ellöki. A Félőlény elesik. Az irodaszörny eltűnik. Sötét.

FÉLŐLÉNY

Félek! Tessék azonnal elengedni. Nem akarok próbázni, nem akarok szörny lenni! Haza akarok menni! Én nem rémítgetek senkit... És... ki az a Nagy Tökély?

TÖKÉLY

(csikorgó, rozsdás hangon) Én vagyok.

FÉLŐLÉNY

(hátrál, suttog) Nem látlak.

TÖKÉLY

Majd mindjárt. És akkor megnézheted magadat!

Csikorgó léptek, majd hatalmas, puffadt jelenség vonalai sejlenek fel.

TÖKÉLY Már látsz?

FÉLŐLÉNY Mennyivel jobb volt, amíg nem láttalak.

TÖKÉLY Tessék csak, tessék.

FÉLŐLÉNY Hogy érted, hogy tessék?

TÖKÉLY Rémits meg. Azért vagy itt. Meg én is.

FÉLŐLÉNY Hogy rémítsek én meg egy illet, akire ránézni is rettenet? Egy elsőt, egy élenjárót, egy abszolút csúcsszörnyet, egy ekkora Nagy Tök Éjt?

TÖKÉLY Mi tagadás, egyes hódolóim szerint a pokolbéli ördögre lehet nézni, de rám nem.

FÉLŐLÉNY És... te tényleg Tökély vagy?

TÖKÉLY De mennyire. Elég közölnöm áldozataimmal, hogy én vagyok a csúcs, a netovább, az abszolút. És ők hisznek nekem. Réműletükben megbénulnak. És akkor lecsapok rájuk.

FÉLŐLÉNY Na-na-nagyon ravasz. És ho-hogyan csapsz le rájuk?

TÖKÉLY Megsemmisítően.

FÉLŐLÉNY (vacog) Hogy én... mennyire félek...

TÖKÉLY

Mennyire?

FÉLŐLÉNY

Ahogy csak egy Félőlény képes az ilyesmire. Nálam jobban még senki... ez maga a tökéletes félelem...

TÖKÉLY

Hé! Tö-ké-le-tes? Nem tudod, mit beszélsz! Nálad jobban soha senki?! Ezt volt merszed mondani?! Nekem?!

FÉLŐLÉNY

Jajjaj... tévedés volt, felejtsd el.

TÖKÉLY

(egyre jobban belehergeli magát) Hát idefigyelj, te tökéletlen! A Nagy Tökély én vagyok, tehát a világon mindenben én vagyok az abszolút! Itt félni is én félek a legtökéletesebben!

Kövess, ha bírsz, ím az út

Én vagyok az abszolút!

Rettegek, bénulok, riadok.

Jajongok, visítok, sikoltok.

Vernyogok, vinnyogok, cincogok,

Nyifogok, nyefegok, nyafogok.

Sivítok, sipítok, sikítok,

Zokogok, pityergek, sóhajtok.

Lassulok, dermedek, megfagyok...

Eresztek...törpülök...elfogyok...

A Nagy Tökély hangja egyre apad, fokozatosan elhal, óriási teste leereszt, majd eltűnik. Csönd.

FÉLŐLÉNY

Mi történt?

A szín kivilágosodik.

IRODASZÖRNY

(diadalmas) Szörnyen nehéz szörnnyé válni, de megéri, s hogy megérte, meglátja, ha megéri! Bravó! Az elő próbát példásan megálltad! Halálra, de legalábbis teszthalálra rémítetted a Nagy Tökélyt, e páratlan és korszakos szörnyet!

FÉLŐLÉNY

Én semmi olyat nem mondtam vagy tettem, amitől szegénynek ennyire...

IRODASZÖRNY

Micsoda agyafürt győzelem! Ronggyá félte magát, vagy szitává, vagyis semmivé. Csupán, hogy bizonyítsa, ő a csúcs, a netovább! Azt éppen nem mondhatnánk, hogy ő a szörnyvilág bölcse. Egyesek szerint a Nagy Tökély valóban csupán a Nagy Tök Éj, mivelhogy oly sötét.

FÉLŐLÉNY

Szegény.

IRODASZÖRNY

Egy próbaidős rém ne sajnálkozzék. Legyőzte és kész. A próbát megállta.

FÉLŐLÉNY

Ki akarok menni innen!

IRODASZÖRNY

Ugyan, ugyan, következik a második próbatétel. A feladat nehezebb az előbbinél, de megéri, ha megéri! A következő legyőzendő szörny: a Belső Kongó. A lecke egyszerű: tessék elbánni a Belső Kongóval!

FÉLŐLÉNY Kong? Vagy bong? Vagy...

IRODASZÖRNY Kiderül nyomban. Tessék szépen hármat előre lépni.
Egy...kettő...

FÉLŐLÉNY (lépked) Egy...kettő...három... (Az iroda elsötétül.)
Visszamennék inkább.

IRODASZÖRNY (távolról, kacagva) Sok sikert!

FÉLŐLÉNY Hé! Halló! Hogyan lehet engem így egyedül
hagyni... magamra...Mama! Mama!

Rettentő, kongó hang közelít.

FÉLŐLÉNY Ki az?

BELSŐ KONGÓ Akit vártál. A Belső Kongó.

FÉLŐLÉNY Én nem vártam senkit! Úgyhogy én most talán...

BELSŐ KONGÓ Nem. Sehova. Bánj csak el velem!

FÉLŐLÉNY Hogyan? Hiszen nem is látlak.

BELSŐ KONGÓ Egy látható rémmel könnyű kikezdeni. A láthatatlan
szörnyek az igaziak. Mit én. Bánj el velem!

FÉLŐLÉNY De miért?

BELSŐ KONGÓ

Hiszen tudod. A próba. Ez a dolgok rendje. Lássuk azt az elbánást.

FÉLŐLÉNY

Ho-hogyan csináljam?

BELSŐ KONGÓ

Az már nem az én dolgom. De tudnod kell: jelenleg még csak Külső Kongó vagyok. Mert a Kongó mindig ott lát munkához, ahol jól érvényesülhet a kongása, vagyis ahol úr van. Tehát kívül. Figyelj, ez csak a kezdet. (Erősödő kongás.)

FÉLŐLÉNY

(a füléhez kap) Mi jöhet még?

BELSŐ KONGÓ

Mi? A külső kongás az áldozatot belül is üressé teszi. Elpárolog minden, ami benne volt, és belékúszik a kinti úr. Üres lesz, egyre üresebb, tökéletesen kiürül. Ekkor a Külső Kongó belébújik, agy Belső Kongóvá válik, és odabent szól tovább... Amíg csak áldozata bírja. De mit gondolsz, meddig bírhatja az, aki üres?!

FÉLŐLÉNY

Hallgass! Azonnal hallgass el!

BELSŐ KONGÓ

Vigyázz! Fogy az időd!

A Félőlény kapkod, menekülne, de nem tudja, honnan jön a támadás. A kongás egyre erősödik.

FÉLŐLÉNY

Végem. Mama! Mama! Akkor legalább énekelve kongassanak el engemet. (Reszketve énekel.) Egy boszorka van...

BELSŐ KONGÓ	(elképedve) Mit csinálsz?
FÉLŐLÉNY	Három fia van...
BELSŐ KONGÓ	Hogyhogy?
FÉLŐLÉNY	Iskolába jár az egy...
BELSŐ KONGÓ	Milyen jogon?
FÉLŐLÉNY	Másik bocskort varrni megy...
BELSŐ KONGÓ	Nem némulsz el?!
FÉLŐLÉNY	A harmadik itt a padon...
BELSŐ KONGÓ	Süket vagy? Egyre közelebb kongatok hozzád!
FÉLŐLÉNY	Furulyáját fújja nagyon...
BELSŐ KONGÓ	Elég volt!
FÉLŐLÉNY	Dana, dana, dan!
BELSŐ KONGÓ	Hagyd abba!
FÉLŐLÉNY	De szép hangja van!
BELSŐ KONGÓ	Hát ilyet én még nem pipáltam!

FÉLŐLÉNY

Félek, félek, de el nem némulok. A mamától tanultam és... (Újból kezdi a dalt.)

BELSŐ KONGÓ

Énekel! Megőrülök! Ahelyett, hogy kiürülne, énekel! Hát hogyan kongassak el valakit, ha egyszer nem üres?! Ráadásul a mamájától tanulta! És még be is rekedtem! Megőrülök!

A kongás elnémul, a dal utolsó sorát egyedül, diadalmasan zengi a Félőlény. Az irodában éles fény támad.

IRODASZÖRNY

Szörnyen nehéz szörnnyé válni, de megéri, s hogy megérte, meglátja, ha megéri! Bravó! Gratulálok a kedves ügyfélnek!

FÉLŐLÉNY

Mihez?

IRODASZÖRNY

Ellátta a Belső Kongó baját.

FÉLŐLÉNY

Egy ujjal sem nyúltam hozzá! Eltűnt. Egyszerűen eltűnt...

IRODASZÖRNY

Eltűnt? Elmenekült. Megfutott.

FÉLŐLÉNY

Mitől?

IRODASZÖRNY

A kedves ügyféltől. Mert aki énekel, méghozzá olyan dalt, amit a mamájától tanult, az nem ürült ki, abba nem bújhat a Belső Kongó, ha meg nem bújhat belé, akkor vége, el van látva a baja!

FÉLŐLÉNY

Elfutott egy kis dal elől? Lehetetlen!

IRODASZÖRNY

A szörnyvilágban minden lehetséges. A Belső Kongóról egyébként el kell mondanom, hogy bár elsőosztályú rém, valójában csak egy felfújó önkongató.

FÉLŐLÉNY

Szegényke.

IRODASZÖRNY

Egy próbaidős szörny ne sajnálkozzék! Ahogy a mi köreinkben mondani szokás: mindenki a maga rémségének a kovácsa. A példásan kiállott második próba után a harmadik, s egyben legutolsó következik.

FÉLŐLÉNY

Nem akarok többet próbálkozni.

IRODASZÖRNY

Félőlény! Bitára nincs mód! A harmadik próba: el kell fűjni a lidércfényt!

FÉLŐLÉNY

Nem fűjök el semmit.

IRODASZÖRNY

Akkor magára vessen a kedves ügyfél. Már csak egy lépés a cél! Sok szerencsét!

FÉLŐLÉNY

(felháborodva) Már megint?

Sziszegő hang, majd sötét, és feldereng a Lidérc. Könnyed leányalak, kezében kéken libegő-lobogó fényű, delejes hatású mécs.

LIDÉRC

Csacsi fiú.

FÉLŐLÉNY

Óh, be szép.

LIDÉRC

Ugye? Büszke vagyok a fényemre. Nincsen párja kerek e szörnyvilágon. Na, lássunk munkához. Akkor most elemésztelek.

FÉLŐLÉNY

Pedig egészen megnyugtatónak látszol.

LIDÉRC

Hát persze! Ez a trükköm. Fantasztikusan álcázom magam. Nézz csak, nézz!

FÉLŐLÉNY

Szédülök.

LIDÉRC

És hamarosan felém indulsz, jössz-jössz, egyre csak jössz, meg akarod fogni szépséges, delejes fényemet... (Tüsszent.) Már megint.

FÉLŐLÉNY

Megfáztál?

LIDÉRC

Meg. Hideg és nedves a munkahelyem. Mármin a mocsár, amibe rövidesen belefojtalak.

FÉLŐLÉNY

Mézes teát kellem innod.

LIDÉRC

Igen? Köszönöm a tanácsot. Előbb a munka, azután a pihenés. Előbb jöjjön kínhalálod, majd azután inhalálok. Egyszóval jössz, jössz, egyre csak jössz, én pedig csábosan villódzom előtted és rávezetlek az ingoványra, a lápra, a mocsárra, ahol szépen

elsüllyedsz és megfulladsz. (Tüsszent.)
Egészségemre!

FÉLŐLÉNY (szelíden, megdelejezve botorkál a felvillanó pislafény után) Ez a fény olyan gyönyörűsége...

LIDÉRC (minduntalan a helyét változtatva igyekszik kitérni) Egyetlen módon akadályozhatod meg a csúfos véget. Amikor nem is sejtem, hirtelen rámugrasz és elfújsz. Jó, mi? (Tüsszent.) Egészségemre!

FÉLŐLÉNY Jövök, jövök...

LIDÉRC Hát meg sem próbálsz elfújni?

FÉLŐLÉNY Megbabonáztál...

A Lidérc föl-alá imbolyog a megbabonázott Félőlény előtt, aki szédelegve követi.

FÉLŐLÉNY Jövök már! Jövök, várj!

LIDÉRC Odalent nem bánt senki, nem riogatnak a rémek. Odalent nagy, mély csönd van. Csak a holtak nem félnek.

FÉLŐLÉNY Jövök már.

LIDÉRC Mindig remélem, hogy hátha egyszer elkerül a szörnyű nátha! De nem!

Óriási tüsszentéssel elfújja a saját imbolygó lángját. Egy pillanatnyi sötét, majd az iroda ismét kivilágosodik. A Lidérc eltűnik.

FÉLŐLÉNY

Jövök már! Jövök, várj!

IRODASZÖRNY

(ragyogva) Szörnyű nehéz szörnyé válni, de megéri, s hogy megérte, meglátja, ha megéri!

FÉLŐLÉNY

Hová lett?

IRODASZÖRNY

Megálltad a harmadik próbát! Elbántál velem!
Elfújtad!

FÉLŐLÉNY

Nem én fújtam el. Ő volt. Eltüsszentette magát, a saját lángját.

IRODASZÖRNY

Dehogyan. Azt mi jobban tudjuk. Te voltál, te voltál!

FÉLŐLÉNY

De ha mondom!

IRODASZÖRNY

Győzedelmeskedtél! Kedves Kolléga! Most már szólíthatlak így! Keblemre szörnytárs!

FÉLŐLÉNY

Szörnytárs?! Förtelmesen hangzik. Egyébként... nekem valami gyanús. Én azt hiszem... nem is álltam én meg ezeket a próbákat.

IRODASZÖRNY

A szerénykedés felesleges. Megrémítetted a Nagy Tökélyt. Elláttad a Belső Kongó baját. Kioltottad a Lidércfényt. Kell-e több? Életed fordulópontjához érkeztél! A szörnyek nagy családjának tagjai közé

léphetsz. Közénk való vagy. (Díszes okiratot húz elő.) Csupán egy kis formáság hiányzik. Íme a belépési nyilatkozat.

FÉLŐLÉNY

Micsoda?

IRODASZÖRNY

Olyan okirat ez, melynek megszerzésére végelgyengülésben szenvedő agg szörnyek is meghatottan emlékeznek vissza. Bekeretezik és megilletődötten mutogatják unokáinak! Rajta az eskü szövege. Rajta! Mondd utánam: Alulírott kijelentem, hogy a szörnyvilág szabályait elfogadom...

FÉLŐLÉNY

(habozva ismétli)... elfogadom...

IRODASZÖRNY

És tetteimmel igyekszem kiérdemelni...

FÉLŐLÉNY

...kiérdemelni...

IRODASZÖRNY

...nálamnál szörnyebb társaimnak bizalmát.

FÉLŐLÉNY

...bizalmát...

IRODASZÖRNY

Pompás! Itt írd alá! (Nyújtja az okiratot és egy hatalmas tollat.) Tessék.

FÉLŐLÉNY

Milyen szép. Páva?

IRODASZÖRNY

Griff. Talán nem tudsz írni? Két X is megteszi.

FÉLŐLÉNY

Nagyon is jól tudok.

IRODASZÖRNY

Remek. Rajta.

FÉLŐLÉNY

Attól tartok, méltatlan vagyok rá. Ha meggondolom... a Nagy Tökély puszta kevélységből semmivé félte magát, vagyis nem én győztem le. A Belső Kongó megfutott egy dalocskától. Erről igazán nem tehetek. Ezek a rettenetes próbák? Nem is tudom, mit kellett volna tennem, hogy ne álljam meg a próbákat!

IRODASZÖRNY

(ingerülten) Ne akadékoskodj! Légy boldog, hogy közibénk léphetsz. Írd alá, mit vacakolsz?

FÉLŐLÉNY

Nem írom.

IRODASZÖRNY

Ezt nem teheted! Be kell lépned!

FÉLŐLÉNY

Eszem ágában sincs.

IRODASZÖRNY

De hiszen te jöttél ide! Te akartál közénk állni!

FÉLŐLÉNY

Már nem akarok.

IRODASZÖRNY

Maradnál inkább Félőlény?!

FÉLŐLÉNY

Inkább Félőlény, mint fennhéjázó, felfújta hólyag. Amikor a Lidérc rájött, hogy nem tudom elfújni a fényét... elfújta ő maga! Szándékosan! A tüsszentéssel. Tehát a ti próbáitokat nem is kell

megállni? Tehát nektek mindegy? Aki ide belép, abból szörny lesz, ha törik, ha szakad?

IRODASZÖRNY Ez a dolgunk, szörnytárs. Mindenkiből rémet kell faragnunk; ez a mi nagy, szent feladatunk.

FÉLŐLÉNY Márpedig énből nem faragsz semmit!

IRODASZÖRNY (csikorogva) A világ a szörnyeké! És nem fognak ilyen inci-finci félőlények az urunkba állni!

FÉLŐLÉNY Az lehet, hogy az utatokba nem. De legalább közétek sem. Az is valami.

IRODASZÖRNY (acsarogva) Packázol velem, te Félőlény? Jobb, ha engedelmeskedsz! (Nagyot ordít.)

FÉLŐLÉNY (szelíden) Vigyázz, mert berekedsz.

IRODASZÖRNY (riadt) Mi az, te nem félsz tőlem?

FÉLŐLÉNY (hökkent) Úgy látszik... Azért jobb lesz ellenőrizni. Légy szíves, ordíts még egyet.

IRODASZÖRNY (iszonyút üvölt) Reszkess! Én vagyok a rettenetes, sátáni, nagy iszonytatóóó! A félelmetes irrodaszörny!

FÉLŐLÉNY Azt hiszem, az is maradsz.

IRODASZÖRNY Kérlek! Könyörgök! Tessék éntőlem félni!

FÉLŐLÉNY

Azt hiszem, most már ha akarnám, se menne.

IRODASZÖRNY

Tessék megpróbálni!

FÉLŐLÉNY

Elegem van a próbákból. Na, isten áldjon.

Távolról zene hallatszik.

IRODASZÖRNY

Maradj még! Nem halod? Éppen most készül egy nagyszerű szörnyavatási szertartás. Meg kell nézned! Kell! Te is eljuthatsz idáig. Minden közszörny a tarsolyában hordja a marsallbotot!

Színváltás. Meglebbenek a függönyök, a polcokról lemásznak a rémek, félkörben felsorakoznak az ajtó előtt. Tiszteletteljesen meghajolnak. Az ajtón belép Csatang. A rémek a vállukra emelik, és megkezdődik az ünnepség. Csatangot avatják. A Félőlény hüledezve bámulja volt barátját.

RÉMEK

Hősök hőse!
Nagy tett, mit tett, így ezért
kijár néki,
kijár néki
a legfőbb rang: szörnyvezér!

Íme, győztünk!
Meneküljön, aki lát!
Most már végleg,
most már végleg
a szörnyeké a világ!

IRODASZÖRNY

(súgva, könnyes szemmel) Látod, milyen nagyszerű?

CSATANG (hirtelen, látványosan összeomlik) Istenem... barátom! Egyetlen igaz barátom! Legalább te érts meg, legalább te! (Zokog.) Küzdöttem, míg lehetett, de legyőztek! A túlerő! Azt hiszed, jókedvemből álltam rémnek? Nem tehettem mást! Nem volt kiút!

FÉLŐLÉNY (szánakozva) Szegény Csatang.

CSATANG (félrevonja, ságva) Aztán meg arra gondoltam: ha már mindenképpen föl kell csapnom, legjobb, ha én leszek a vezérük. Hiszen más vagyok, mint ők, a szívem mélyén most is közületek való, igazi kiserdőbeli! Valamennyiünknek az a legjobb, ha én leszek a vezér, gondoltam, mert én majd megváltoztatom a szörnyvilágot. Belülről. Meg én!

FÉLŐLÉNY És megváltoztattad?

CSATANG Egyedül kevés vagyok hozzá. De ha te is belépsz, már ketten leszünk! Két jóbarát, akiket ősi szövetség fűz össze... meglátod, mi ketten megforgatjuk a szörnyvilágot. Belülről! Csak úgy lehet! (Nyújtja a papírt és a tollat.) Írd alá!

FÉLŐLÉNY Szóval trükk ez is?! A panaszkodás, a sírás, az összeomlás? Nem írom alá.

CSATANG (újra dacos, kemény) Ostoba! Akkor hamisítjuk a nevedet a papír aljára, amikor csak akarjuk!

FÉLŐLÉNY

Ha úgyis mindegy, akkor minek az aláírásom? Hogy ne csupán kívülről legyek az alattvalótok, hanem belülről is? Ne tessék-lássék, hanem szívből, szőröstül-bőröstül? Hát nem leszek!

CSATANG

Szerencsétlen. Meg akartam rövidíteni a kínjaidat. De ha nem, hát nem. Hamarosan könyörögni fogsz, hogy szörnyé lehess. Térden állva kunyerálsz majd, de akkor már késő lesz. Menj csak. Térj vissza a kiserdőbe, ami már nincs. A könyvtáradhoz, ami már nincs. És légy hű magadhoz, aki már nem is létezel. Tűnj el, mielőtt meggondolom magam!

A Félőlény az ünneplő szörnyek fenyegető morgása közepette kimegy.

Színváltás. A kiserdő. Komorabb, sötétebb, mint valaha. Jobb oldalt a Félőlény odújának ajtaja leszakítva lóg. Az odú kiégett, előtte néhány elszenesedett könyv hever. A fákon újfajta útjelzőtáblák: Horror-tér, Mumus-dűlő, Szörny-körönd, Kísértet-körút, Lele-lejtő, Vér-sugárút, Akasztó-fasor. A szín közepén a három erdőlakó: Csupánc, Porhany és Rakonc. Egy ütemre vacognak, pontosan úgy, ahogyan színrelépéskor a Félőlény. A fák között sejtelmes és fenyegető rémrikkantások visszhangoznak.

FÉLŐLÉNY

(óvatosan közelít) Hahó! Van itt valaki?

CSUPÁNC

Jajjajjajj...

RAKONC

Még egy?

PORHANY

Hányan vannak?

FÉLŐLÉNY Hahó! Végre! Csupánc, Rakonc, Porhany! Mi bajotok? Nem ismertek meg?

CSUPÁNC Hát...hasonlítasz valakire.

RAKONC Nagyon is hasonlítasz.

PORHANY De bennünket meg nem tévesztesz.

CSUPÁNC Tudjuk, amit tudunk.

FÉLŐLÉNY Ugyan micsodát?

RAKONC Hogy jelentkeztél szörnynek.

FÉLŐLÉNY Na és?

PORHANY Na és, na és, most már az is vagy.

FÉLŐLÉNY Nézzetek meg alaposan. Úgy nézek ki?

CSUPÁNC Nem hagyjuk magunkat átverni.

FÉLŐLÉNY (tagoltan) Nem lép-tem közéjük!

RAKONC Minket ugyan nem csapsz be.

CSUPÁNC Ha parancsolod, gratulálunk, de be nem dőlünk.

PORHANY Látjuk, amit látunk.

FÉLŐLÉNY Mi a csudát?

FÉLŐLÉNY

(dühödten) Hé, te sárgaszemű, négyfarkú! Milyen alapon randalírozol a fámon, he? Nem hallod? Azonnal takarodj! Mit képzelsz, neked nő az a fa? A füleden ülsz? A rusnya lapátfüleden? Nesze! (Odavágja a leszaggatott táblát, rémült vijjogás, menekülés.) Na.

A három reszkető megdöbbenésében vacogni is elfelejt.

RAKONC

Hát te...

PORHANY

Tényleg egészen megváltoztál.

CSUPÁNC

Például.. egyáltalán nem reszketsz.

FÉLŐLÉNY

Úgy látom, már ti sem... annyira.

A felderítőrém közeledik, a három erdőlakó ismét összebújik, a Félőlény az ég felé fordítja tekintetét.

FÉLŐLÉNY

Hé, te ordenáré berregő! Ne ricsajozz, mert nem hallod, amit mondok! Ha még egyszer idedugod azt az ocsmány ormányodat, hát esküszöm, hogy megtépem és rongyosan viheted haza! Na megállj! (Tapogatózik a fa tövében, csúzlit ránt elő.) De jó, hogy ezt még gyermekkoromban ide rejtettem. (Követ illeszt belé, céloz, lő, odafent rémült tyúkkáráláshoz hasonló hang, majd csönd.) Na ugye.

A három erdőlakó álmélkodva óvakodik elő.

töltenek, kínálják egymást, kavarják a teát hosszan, csilingel a kanál a csöndben. Távoli rémrikoltás. Megmerevednek.

CSUPÁNC

Azért itt vannak.

PORHANY

Talán kissé hátrább vonultak, de akkor is.

RAKONC

Semmi sem tarthatja távol őket.

FÉLŐLÉNY

Dehogynem.

CSUPÁNC

Persze. A történetek. Csakhogy... Egy sem maradt.

FÉLŐLÉNY

De maradt. (Térdére fekteti a megszenesedett könyvet.)

RAKONC

Ez? Olvashatatlan.

FÉLŐLÉNY

Én emlékszem. Mindenre. Az összes történetre, ami benne volt. És nem csak erre. Az egész könyvtár összes történetére.

CSUPÁNC

Lehetetlen...

FÉLŐLÉNY

Pedig így van. A szörnyek rettentő ostobák. Nem tudják, hogy hiába égetik el a könyvtárakat. Mert a történetek bennünk vannak. És amíg a történeteinkben legyőzik a szörnyeket, addig van rá esély, hogy egyszer majd a valóságban is alulmaradnak.

PORHANY Világos.

CSUPÁNC Nekem is... azt hiszem.

RAKONC Nekem is... majdnem minden. Csak amit Csatang tett, azt nem veszi be a gyomrom. Hogy lehet valaki ennyire aljas? A saját volt kiserdőjét...

FÉLŐLÉNY Én Csatangot is megértem.

RAKONC (támadó) Igen?!

FÉLŐLÉNY Mostanában épp eleget töprengtem a szörnyeken.

PORHANY Még szép.

CSUPÁNC Ki nem?

FÉLŐLÉNY És különös gondolataim támadtak. Mert... az ugyan igaz, hogy ők tettek Félőlénné; de az odúból sem mozdultam volna ki nélkülük soha. Vagyis... lehet, hogy nekik köszönhetem...

RAKONC Na, ne!

PORHANY Mit?

FÉLŐLÉNY Lehet, hogy szörnyekre van szükségünk ahhoz, hogy valakivé legyünk?

